tramp

s přílohou TÁBORÁK

36

Kč1

www.trampsky-magazin.cz

Dick ze Stormy River;

Kompromisy?

Tramping kristalisuje. Ty různé a časté, více méně duchaplné diskuse o problémech v trampování jsou toho nejlepším důkazem.

Je to však docela pochopitelné, neboť jednoho krásného dne stanou se z chlapců muži, jimž nestačí jenom vědomí, že dělají, co se jim zlíbí. Chtějí víc. Chtějí prožívat ty svoje zažitky vědomě, plně a hlavně skutečně.

Chlapci si tak rádi hrají na muže, i když vědí, že jim to neslouží ke zdraví. Kouřením začínají a končí chlastem. *Nic jiného ani tramping nebyl před lety.* To si musíme přiznat poctivě a otevřeně. — Je to však za námi? Chlapci dorostli, zhořkl jim chlast.

Začli uvažovat, což jim přineslo jedno uvědomění: *to, co bylo, není to, co chceme.*

Zakládá se časop. »Tramp« a tvoří se. Sice pracně a těžce — ale jde to. Plevy odpadávají a jádro roste úžasným tempem do desetitisíc. Sem tam se sice vyskytují kazatelé otrlých teorií a různí falešní filosofové. Ale dělají do vody —

Že tramping dnes získává vysoké hodnoty, je více než jisto. Skuhrání sýčků už neděsí. Jsme dnes jisti svým chtěním a chceme něco víc než to, co jsme měli a máme.

Naše kamarádská solidarita je silnější, třeba neorganisovaná, než naočkovaná morálka dnešní společnosti.

Dovedeme již dnes žíti jinak, lépe, na vzdory vší měšťácké ubohosti.

Je ovšem nutno dělat kompromisy.

Hlavou se zeď neprorazí, to je jisté.

Musí to však býti kompromisy čestné, poctivé. Rozhodně nebude na újmu vašemu trampskému přesvědčení, vynecháte-li ve svých projevech různé ty nevázanosti klackovitého dorůstání. Abyste si udělali mezi těmi všemi různými lidmi trochu přátel. Abyste měli někde nějaký ten kout pro svoje sleziny a potlachy.

Rozhodně však není nutno, abyste pro tento účel vstupovali do různých měšťáckých korporací, jak radí Inglmayer v článku »O problémářích«, a které jenom proti nám štvou s veškerou zášti duševních omezenců.

Dobře to napsal Franta šerif: »tramp, který je členem Sokola, Orla nebo jiného podobného spolku, je nemožné monstrum«.

Bylo to od vás hodně nepoctivé skrývati se za kohokoliv. Bylo by to taky špatným dokladem vážnosti našeho chtění, neboť tím bychom se zařadili mezi pochybná individua životních vagabundů. *Nejsme jimi!* A každý z Vás byl by veliký lump, chtěl-li by si toto žebrácké flinkání po světě vzíti za svůj životní úkol.

CESTA je pro trosčníky života, pro ztracené existence.
CESTA jde mimo nás.

Naše trampování jde jiným směrem. Hledáme spíše kulisu při cestě; les, vodu, slunce a silný vzduch. (Špatně jsi to vystihl, Kuzmo!)

Není možno zde psát zatím o tom, jak se půjde dále.

Tramping přes to, že již vybředl z chaosu žití, stále kvasí a bouří. Je zde toho svinstva trochu víc. Buďte však trpěliví. Již to je veliký úspěch, *víme-li, co nechceme!*

Buďte pevni ve svém nepřátelství k paďouřině. Buďte však také snášenliví! Fanatickým nepřátelstvím se nedocílí nic, poněvadž zaslepuje. Rozvážný klid a logické uvědomění je na místě.

Ano, Gézo Včeličko, soumrak sklenic je vystřídán úsvitem nové myslenky!

Trampské kanadky

originál anglický dullbox,

Kč 195·- až 218·-

Jaroslav Bohata

SMÍCHOV,
Proti Knížecí.

Též pošlou na dobírku, vyplacené. — Udejte číslo nohy.

Béhá:

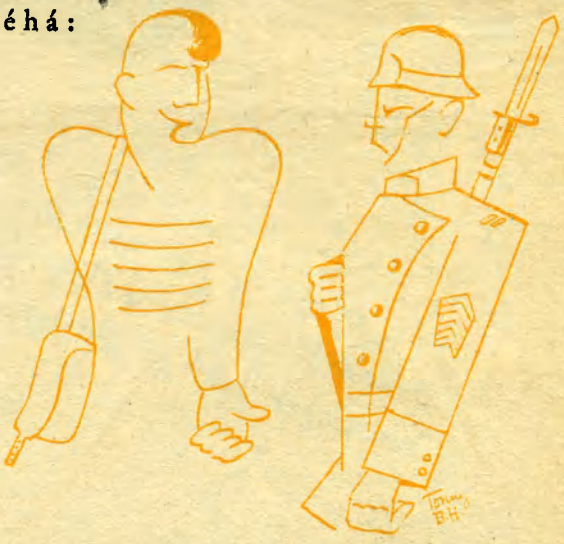

- . . . při zakročování přirovnával jste tu sedícího pana strážmistra k nosorožci. Chcete ho odprosit?

- Já bych teda chtěl, ale nemůžu.

- A co vám v tom brání???

- On Kluckej s tim nosorožcem už vodejel.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“, PRAHA VII., Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Minulé číslo Trampa (35) jsem neredigoval.

Karel Mellšek

Muromec:

Říjen.

Na cizím pobřeží svou lásku ztratil jsem
jediný polibek na šíji necudné
mít oči zelené a přicházeti sám
čáp na rybníce, dlouhé vlny zrůdné.

Až nakonec se domů vrátíme
básníci u karet své srdce projíždí
nejstarší přátele už nerozeznáme
a nová dobrodružství se přiblíží.

Poslední romance milenců sentimentálních
vybledlé kytičky nakonec dostaneme
růžové bonbonky od lásek vzdálených
které už nepoznáme.

Marko Polo.

Nebýt v kalendáři 28. říjen červeně, tak ani nevíme, že máme svobodu!

... A jednou sem udělal v Brně velkou volovinu."

„Jak to, dyť já myslel že ses narodil v Praze."

-šefe-

Abé:

melich:

dvacátý 8. říjen.

(Rady, pokyny a informace).

Vznik a původ.

Jak známo, pochází 28. říjen od 28. října 1918 což je pozoruhodné. Méně ovšem je známo, že tímto dnem vzešla nám svoboda, na což se bohužel velmi často zapomíná. Výmluvy, že jste se toho nevšimli, jsou trestuhodné. Nikdo přece nemůže neviděti změny, které se od onoho památného dne před dvanácti lety v naší vlasti udály. Je to především demokratická a elegantní uniforma stráže bezpečnosti a četnictva, která doznala tak pronikavých změn proti nevkusným uniformám z doby poroby, že jen zaujatý nepřítel může tvrditi cosi o tom, že se nic nezměnilo. Dále zmizely cizojazyčné nápisy na našich českých záchodcích, máme naše české pošťáky, exekutory, letadla, děla, tanky, ministry, pendreky a m. j. Tvrditi opak bylo by hříchem na naší samostatnosti, vzniklé jednak z legionářů a jednak z domácího odboje.

Postup oslav.

28. říjen má velice nevhodně volené datum. Jelikož je před prvním, nezbývá oslavovatelům na napodobení podobné oslavy jako ku př. u sesterské Francie, která si svůj 28. říjen zařídila začátkem července a tím umožnila svým občanům oslaviti slavný den způsobem, hodným jejich temperamentu.

Podobné nešváry a hazardování s tak význačným datem se u nás nesmí vícekráte opakovati!

Jak oslaviti ten den u nás?

Jelikož naše velké politické strany vytušily výše uvedený nedostatek tohoto dne, zařídily a zaranžovaly tábory i průvody na hodiny dopolední, využívajíce tak vtipně každonedělní špacíry před obědem. Tak se stává, že se mnohdy zúčastní oslav i 20.000 lidí té či oné strany.

Nyní detaily.

Předpokládáme, že jsi se den před oslavou umyl, oholil a zůstal střízliv. Venku je pošmourno, ty však

vypiješ v posteli kafe, a vstaneš v 8. hodin. Oblékneš pokud možno tmavý šat, zeptáš se co bude k obědu, načež zatkneš do dirky v levé klopě raglánu (pokud ho ovšem vlastníš) po celý rok odložený odznak stranické příslušnosti, který se valnou většinou sestává z karafiátu: Proč zrovna z karafiátu, je mi dosud záhadou, ale patrně proto, že je papírový. Karafiát je buď barvy červené (pro soc. dem.), nebo se spojuje s bílým (nár. soc.) a spoře i s modrým. Jsi-li agrárník použiješ v tomto případě jetelového čtverlístku (pokud ovšem v této podzimní době není už všechen jetel jinými hospodářskými zvířaty spasen).

Takto vyzbrojen vyrazíš do sychravého, podzimního jitra — — —

Tradiční tábory konají se: národní socialisté na Václavském náměstí, sociální demokraté na Staroměstském náměstí, národní demokraté někde v hospodě, první liga (Stříbrný) taktéž, druhá liga (Gajda) má volný termín. Komunisté se z bůhví jaké příčiny těchto oslav zásadně nezúčastňují (ač jim je vyhraženo prostranství na dvoře trestnice na Pankráci).

Spleteš-li se, milý čtenáři, nebo přehodí-li si různé strany místo svého působení, nic si z toho nedělej, poněvadž to ani nezpozoruješ. Uslyšíš fráze, uspořádané v třetí kapitole tohoto článku, všude stejné, pouze závěrečné písničky na všech táborech tě přesvědčí, kam jsi to vlastně vlezl.

Povídání pro seriosní lidi.

Tato kapitola je vlastně psána pouze pro osvěžení paměti p. t. řečníků a k ulehčení práce s právě sestavovanými řečmi. Veškeré nejoblíbenější fráze a šlágry jsou zde sestaveny alfabeticky za sebou, takže veškerá námaha p. t. řečníků (najmě slavnostních) je tímto stlačena na minimum.

Doufám, že příslušné instance uznají tuto moji nezištnou práci a podpoří, byť pouze morálně, rozšiřování našeho časopisu.

•

A-ustrie zakolísala v prohnilých základech — — —

B-ylo to právě před dvanácti lety — — —

C-ísařské trůny se zakymácely — — —

D-ost jsme vytrpěli útisku a strádání (Domácí odboj)

E-duard Beneš — — —

F-trhli sveřepí Maďaři na naše Slovensko — — —

G-orice padla — — —

H-radčany zastkvěly se v záři slunce Svobody — — —

CH-odové stáli věrně na stráži — — —

J-en dvacet jich tam zbylo — — —

K-ráčíme kupředu po cestě našich předků — — —

L-íbali rodnou hroudu — — —

M. — — — (mockrát)

N-a zborovské pláni — — —

O-č tři sta let jsme usilovali — — —

P-ánové, a pravím to upřímně — — —

R-ozbili jsme staleté okovy — — —

Ř-evnivostí ničeho nedocílíme — — —

S-voboda — svobody — svobodnou, svobodné svobodný, svobodná — — —

Š-ilhají po každém kousku naší drahé půdy — — —

T-řista let jsme trpěli!!!

U-pisujte na postavení pomníku — — —

V-yhráli jsme náš boj, jsme svobodni — — —

Z-ástupové, dem k vobědu!

Géza:

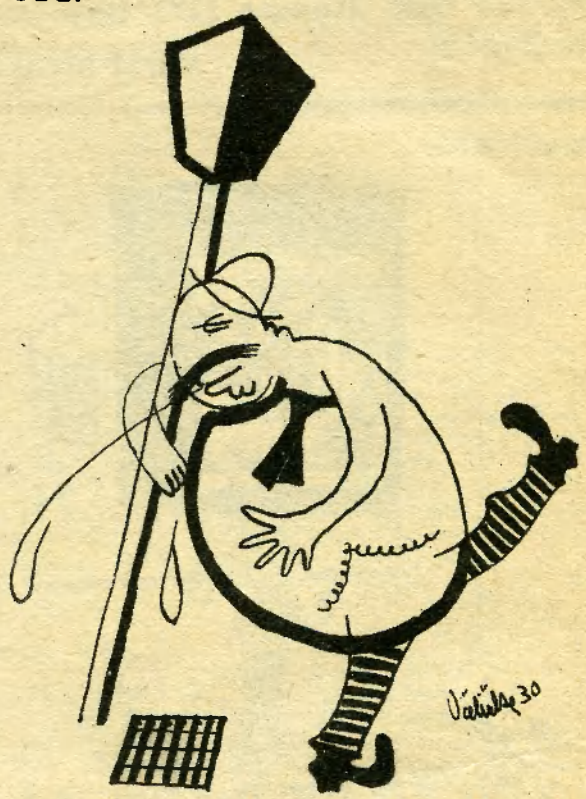

panpaďour, co by novodobý Hamlet:

BLÍT ČI NEBLÍT.

Jolly a Tedouš zašli na čundru taky do Italie. Bylo poledne, měli hlad, a tak teda zapadli do jedný tratorie a aby vyhověli domácímu řádu, dali si voba po porci makaronů „al pomidoro". Jolly z počátku udatně zápasil, ale po chvíli se vzdal. Tedouš to zmoh, koukne na Jollyho a povídá:

„Ukaž to sem!" Sní to a de se dál.

Po cestě se začíná Tedouš nák kabonit, šermuje rukama a hází vomlácenou kytarou.

Povídá Jolly: „Co je ti?"

„Ale ňák šoufl, čoveče."

Zamyšlen praví mu Jolly: „Hm, to si holt asi někde něco musel snist." Jote.

•

— Dostal jsi ten důležitý dopis, co jsem ti před týdnem poslal?

— Vůbec ne!"

— Tak proč jsi mi o tom nedal vědět? Vždyť jsem tě v něm důtklivě žádal, abys v případě, že by nedošel, ihned telegrafoval!" có

•

„Jmenuj mi, Vopršálku, jeden z živlů!"

„Rum!"

„Jak to?"

„Tatínek, prosím, dycky říká, že dyž dostane rum, že je ve svým živlu!" có

Běhá:

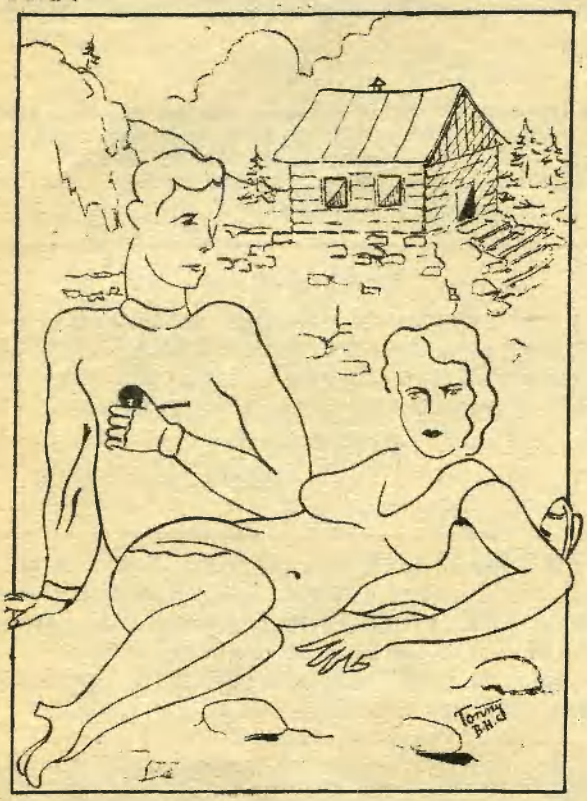

Tak já budu zpívat ssebou, ale nemám hudební sluch; nebude to vadit?
Vůbec ne; přece ušima nezpíváš?

-ý-VI.

„Doufám Anna, že když půjdete na prvního od nás k mé přítelkyni, že budete o mně mluvit jen dobré...!"

„Ó, jo, milostpaní, ale proboha jich prosím, co?" có

•

— Jaké bys napsal i v zadnici?
— Žádné, protože bych tam nevlez! có

•

Jednička zahne u Bílkovy vily náhle vlevo na svoji kolej. když přes koleje dvojky blízko špiček, klopýtá proti ní řádně nachmelený občan.

„To musím bejt ale vožralej" bručí si pro sebe, „už se mě i elektrika vyhejbá!" có

•

Ze školního úkolu: Naším tělem prochází kostěná tyčka, která se zove páteř. Na jednom jejím konci sedí hlava, na druhém pak sedíme my. có

VEDLEJŠÍ PŘÍJEM
pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Pište ještě dnes lístek. **Brož, Kardaš. Řečice, Čechy.**

OLŠANSKÉ ANTINIKOTIN

TĚŽ DODAVATELÉ
ČSL. TABÁKOVÉ REŽIE
AKCIOVÁ SPOLEČNOST PRO PRŮMYSL PAPÍRENSKÝ
OLŠANY V RUDĚ n. M. (Morava)
jest jedním z největších podniků světa, jež se zabývají výhradně výrobou cigaret. papírů. Roční výroba postačí na 100 miliard cigaret.
DODAVATELÉ ČS. TABÁKOVÉ REŽIE A VŠECH PŘEDNÍCH CIGARETOVÝCH TOVÁREN SVĚTA

Čudak:

Lékař: „Tak, co vám chybí, příteli!"
Pacient: „Nechybí mně nic, ale přebejvá mně vole!" có

Béhá:

Čéče, viš že ten Joe je zasnoubenej se šesti holkama?

I di, a jak je to možný?

No viš, von ho amor střelil mašinkvérem.

Dick

Člen ochranného spolku pro propuštěné trestance: „Budu vám moci pomoci, až opustíte trestnici?"

Trestanec: „Děkuju vroucně, ale já pracuju zásadně sám. Vloupání se pro dva nevyplácí!" có

•

Americká.

Jsou tři hodiny ráno a Blody spí silně opivněn u stolu v krčmě. Hostinský zavírá a křičí „platit!" Když už všichni odešli, přichází k Blodymu a povídá:

— Tak si to zaplaťte, už jste tady sám.

Blody neříká dlouho nic, ale najednou se zvedá a se slovy: „S díky vracím," hází přes palubu na stůl.

Potom ale ňák rychle vypad z hospody, asi zásluhou krčmáře. Joster a Blody.

•

Vrchol lakomství je když někdo je tak lakomý, že ani vlastnímu synovi nechce dát život.

-šefe-

To je nějaký vegetariánský hotel a člověka div že štěnice neseżerou.

-ý-VI.

•

Katecheta: — Mohla by mi z vás některá říc', proč se modlíme: „Chléb náš vezdejší dejž nám dnes, — a ne — chléb náš vezdejší dejž nám za týden?"

Pepinka: — Sím, páč von by byl tvrdej. Jote

•

Prohlášení:

P. T. obecenstvu zdvořile oznamujeme, že s divadelní hrou PANĎOUŘINA SKŘÍNKA nemáme nic společného, ani tuto naší trampskou scénu uvésti nehodláme.

s projevem úcty

redakce Nár. Politiky.

-ý-Vl.

Při koupání začla tonouti jedna dívka, za kterou skočil jeden mladík, který ji opravdu pod vodou našel, vynesl na břeh a položil do náruče zoufalé matky, ale hned na to zmizel v davu.

„Kdo to byl?" tázala se přísně matka dcery sotva tato otevřela oči.

„Nevím," odpovídá dcera.

„Že nevíš? To se ti ani nepředstavil? Co jste dělali tak dlouho pod vodou?" táže se ta věčně podezřívavá matka, měříc pátravým zrakem dceřin trikot, který se jí nezdál v nejlepším pořádku.

-ý-Vl.

Staněk:

Evo, pozor na censůru, přichází listopad.

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

Beneda: Díky Siregone!

Přes dálku, které se říká cizá a neznámá,
podals mi ruku, kamaráde!
Děkuji za její přátelský stisk.
V tichém vzduchu kdes někdo přes cizotu známý písk —
Najde Tě všade
můj pozdrav —
Někde ve stráni nebo v lukách pod horami
hlomozí vaší zábavy splav.
Tady jste vzpomněli. A díky za to,
Tobě, hochu, a vám, ostatní! —
Našeho usilování elixír a žlutavé zlato
jsou právě přátelský výkřik a smích volných dní,
drobečky, které každý sbíráme prsty chtivými,
vrstvíce je do srdcí trpělivě,
zahřáti sami jejich nádherou,
barvami jasnými a živými.
Lživě
obrací život k nám usměvavou tvář —
lupič a žhář,
jehož úmysly veskrze zlobné jsou,
jenž vyplenil
našeho mládí pravý a skutečný zpěv.
Všichni neseme v očích divného smutku šedivý zjev,
který byl
naroubován válkou, bídou, hladem a otroctvím,
vším,
čemu zpupně říkají bratrství, volnost a rovnost,
humanita a sociální pomoci malým,
vším,
co na srdce lehlo popelem žebráctví a ponížení,
v které se mění
každá spravedlivá tužba, žádost, přání a cíl,
který se narodil,
aby zamával pro naši radost, zaplál — a dost,
všichni jsme nasáklí hořkostí nad světem
a proto jdem',
jako už po léta chodíme,
objevit novou a krásnou a naši zem —
Jdu já, ty, oni —
zástupy táhnou nás za tichým voláním,
které v nás a pro nás jen zvoní,
pro mne, pro tebe, pro naše pramení —
A tak ze zázraku, který jsme každý pro sebe nalezli,
a který s druhých se stýká a prolíná,
vyrostlo veliké naše tažení:
trampů rodina.
Jdeme všichni do jediné boje:
zbavit se šedých a zahořklých myšlenek,
najíti opravdu mladých těl mladý věk,
vládnoucích šediny pohřbít a pochovat, ...
praporem volnosti vlát —
milovat sebe, svůj cíl a ostatní hochy a děvčata milovat,
kteří za stejným vyšli a jdou,
kteří se opravdu sbratřili
kteří jak stromy jarní a hučící mízou nalili
a dosti silni jsou
jednou
přetvořit zemi a svět,
znovuzrození,
útulek všem ve svobodném zřízení vystavět! —
Ruku Ti podávám,
kamaráde,
a všem ostatním vám!
Můj pozdrav najde Tě všade
a s Tebou i ty, jimž dále ho vzkazuji —
Svazuji
stuhu růžovou přátelství mezi vámi a mnou —
Dny jdou,
aby jednou daly nám za pravdu —
My jdeme,
abychom tehdy byli připraveni!
Děkuji Ti, Siregone!

Šerif W.

My a my.

My trampové, ovšem. Jsme podivný druh lidí. Když se zamyslíme sami nad sebou, dojdeme jistě k divným závěrům. Nejsme to, co chceme být, nejsme My.

Říkáme si cynikové, a zatím když si sedneme u táboráku je v naší duši samá sentimentalita.

Říkáme si, že jsme bezohlední a zatím se na pěšině opatrně vyhneme mravenci, abychom jej nezašlápli.

Říkáme si, že jsme silní a nedovedeme zabít motýla.

Říkáme si, že povrhujeme stářím a zatím 50% z nás živí své matky.

Říkáme si, že jsme tvrdí a zatím slzička v oku našeho děvčete udělá z nás máslo.

Tvrdíme o sobě stále totéž přesto, že víme, že jsme jiní. Jsme jako želvy v krunýři svých vnějších projevů, protože jsme přesvědčení a víme, že kdybychom ukázali, jací skutečně jsme, nestačilo by nám utéci před světem do osad; utekli bychom ze zeměkoule. A tam někde pak u táboráku bychom mohli odložit své masky a říci si *My.*

Cosino:

Žebráci.

»Zdravstuj, soudruhu —«

»Zdravstuj, povídám, bídný život, soudruhu, ani na chleba nevyděláš, kolbasy není celý rok a na vodku, soudruhu, lidi říkají, na co vodky tobě, podívej, vodky popiješ, opiješ se, půjdeš po ulici a tramvay přejede a ani děti nezapláčou. Zlí lidi, vodky na vědra pijou a tebe jenom napomínají. Čert nechť jich sebere a tramvay přejede. Dokud jsme mohli Boha prosit, lepší bylo, teď i Boha vzali. Bůh dal deště, obilí vyrostlo, i chleba bylo a bulky se pekly, teď nemáš nic, bulky není ani piroha.«

»Pravdu povídáš, soudruhu, špatné s námi, když prosíš na ulici seberou tě, a když neprosíš, hladem umřeš. Přijde ke mně jedna paní a povídá, vešky nemáš? Poď prohlédnu, i vezme tě na bolnicu, vykoupá, šaty popálí, vlasy a vousy ostříhá a tebe smradem namaže, povídám, paničko, jak já mám prosit, když svoje bílé vlasy a vousy nemám. Jak lidi poznají, že jsem starý a pracovat nemůžu, a ona odpoví, lidi, povídá, všelijaký máš, řeknou, jaký to lakomec, penízky drží ani ostříhat se nedá, podívejte ještě prosí, nic mu nedám, lakomci. Myslím si, jaká hloupá ženská, ničemu nerozumí a sama dlouhé vlasy ještě má. Je věru lepší být fabrikantem než prosit.«

»Co povídáš — ty — ty ničemu nerozumíš, a co umřít chceš? Vezmeš auto, pojedeš, bum do stromu a jsi mrtvej, kurčatko pojíš, kostička v krku zůstane a zadusíš se, moc peněz máš, přijdou zloději, zabijou a peníze vezmou, vidíš, bohatý v sále tancuje, strop se může prolomit, a zasype tě, domy samy od sebe na zem padají, a koho zabijí? Fabrikanta. A co ty? Kurčatka nejíš, peníze nemáš, v sále netancuješ, klidně po ulici jdeš, člověku zlému se vyhneš, pozor dáš, abys neupad, lepší je věru prosit než fabrikantem umřít.«

»Pravdu si povídal, nechť strop jim na hlavu spadne, mně jen cihla může uhodit, ale i to se může fabrikantu stát. Eh, věru lepší je prosit.

Tára:

ULEJVÁCI.

(Dokončení.)

Nad hlavou mi poletuje netopýr. Neslyšně, jako přelud. Mravenec se svojí tříškou mne už dávno opustil. Funus zmizel ve vratech hřbitova a silnice je pustá. Za chvíli se prázdný pohřební vůz vrací do města. Absolutní ticho tíží vzduch jako massiv z olova.

Zmáhá mne nevyslovitelný pocit.

Vzpomínám na domov...

Vlídný temný les stává se mi prázdnou věcí. Nádobí chrastí v ruksaku v tempu mého klusu a špička hole cvrnká o kaménky cestičky. Šero houstne — těším se na světla nádraží. Za dvě — tři hodiny tlukou pode mnou kola nákladního vagonu. Ráno přesedám na osobní vlak a ve Strašnicích opouštím »východem z nouze« stanici.

Pliji hnusem při spatření skautů a ostrostřelců, vykonávajících svoji c. a k. vlasteneckou povinnost. Kdyby zde figurovali na místě vojenské policie, utloukal bych je při prvním dotazu po dokumentech holí jako psy.

Konečně tisknu ruce dvěma pohybujícím se přízrakům: matce a bratrovi. Sestra má chřipku a při svých 40° horečky mne vůbec nepoznává.

•

Hlava bráškova poskakuje na tenkém krku podle taktu kol a odstávající uši hltají lekce, jimiž ho zasvěcuji do způsobu tuláckého života.

Učedník dostihuje za krátký čas v tvrdé praksi mistra a staví se na vlastní nohy. Žilou je železniční kolejnice a bráškův napěchovaný ruksak je čerstvou krví, živící zemdlené údy familie.

Náhoda zavádí mne do vesničky na Sedlčansku. »Mapa«, jak běžně říkáme krajině, je zde přímo svůdná: lesy a travnaté palouky, několik polí a potok, na kterém si hoví mlýn jako škatulka od sirek. Mlynář prošel rukama populárního kata vojáků, dra Halbhubera, a zatím co prázdním svůj hrnek mléka, rozehřívá se pan otec vzpomínkou na to »doktorské zvíře«.

Notujeme si — a večer bráška odchází do sešeřelých lesů. Dívám se dlouho za jeho postavou, ztrácející se na pěšině, běžící po bocích kopců.

Rozbitá bagančata touží po odpočinku, lefoška je dávno vyměněna za mouku — oželel jsem ji lehce, nabyv časem ohromnou důvěru ve své svalnaté tlapy a rychlé nohy! — a noci stávají se chladnými.

Nová a poslední kulisa mého ulejváckého života!

Dny běží jako voda. Říjen zastihuje mne při orání, vláčení, sečení a vyřezávání koláčů z podebraných chodidel, rozbitých na strništích.

Osmadvacátý říjen!

•

Pane mlynáři, ještě jednou dík za to, že jste moje pochybné dokumenty uložil na dva měsíce v hrnečku na polici místo u starosty, dík za balík aprovisace a desítku, kterou jste mi na rozloučenou vtiskl do ruky, »aby nikdo neviděl . . .«!

•

V ofánglovaných ulicích bouří kapely vracejících se legionářských pluků. Stojím opět v umrlčí komoře a loučím se dlouhým pohledem s kostrou potaženou žlutou kůží.

Je to bráška.

Nepláči.

Slzy, které jsem v sobě uvěznil, zkameněly v nerozbornou hradbu hnusu a odporu k pořadatelům honby na lidskou rasu.

Rozhovory s bývalými kamarády-legionáři mne rychle poučují o tom, jak uboze se jejich odboj zvrhl v lokajskou službu kapitalistů dohody.

•

Dvanáct let převalilo se líně, těžce od revoluce, která strhala dvouhlavé orly, aby je nahradila dvouocasým lvem. Těžce, jako dvanáct těžkých balvanů, strhávajících do nenávratna vše, co jsem kdysi čekal, v co jsem pevně věřil.

Do nenávratna??

Během let jsem se přizpůsobil revoluci z roku 1918: i já jsem lvem nahradil orla — a zůstal tím, čím jsem byl!

Kdysi nás, Vašků a Tárů, bylo několik set, roztroušených po lesích.

Dnes nás jsou miliony!

Lesy nejsou tak veliké a bude nutno odolat v daný okamžik lákavému klepotu kol a zvonění kolejnic.

Nebude kde — a nebude proč se skrývat!!!

KONEC.

Americká reklama, jak známo, využívá nehod, ba i neštěstí k svému účelu. Sotva na ulici padne kůň, hned bývá polepen reklamními oznámeními, že ho je sotva viděti. Tak se stává i při automobilových i vlakových srážkách.

Ale to nevěděl pan paďour, který svojí přítomností poctil New York, kde se mu na neštěstí na ulici rozvázala u střevíce tkanička. Sotva se sehnul, již tu bylo několik hochů, kteří mu do vyzývavě vystrčené části těla zabodli několik napínáčků s reklamními páskami mucholapek a sotva se s bolestí vzpřímil, tyto vytáhl, sehnul se znovu, již zas tu měl nalepeny reklamy novin „Brána spasení“, „Trouba anděl ská“, „Jezte banány, jsou zdravé“, „Pohledy do budoucna“ a pod., takže chtě nechtě musel si tkaničku zavázati až doma. -ý-Vl.

Hoban:

- Jak ti chutnal ten salám?
- Fajn byl.
- Tak vidiš a ten blbec řezník řikal abych ho vyhodil, že je zkaženej.

Jote

— Kluci, pojedem autobusem, nebo l a - c i n o u?
— ???
— No, snad neřeknu d r a h o u, když za mnou stojí kolega Mlčoch.

Canadian.

•

Bidlo nakreslil karikaturu.
Povídá Konrád:
— Nó, vidíš, teď si k ní vymysli ňákej vtip, udělej k němu dobrej vobrázek a můžeš to zahodit.

Jote.

•

„Anča má vlasy jako havran!"
„Nekecej, copa má havran ňáký vlasy."

-šefe-

•

— Co tě kouslo, že tu chajdu natíráš vodovejma barvama. Co až začne pršet?
— A kdo by myslel hned na to nejhorší.

„Dick Klášterník"

•

„Já dycky dyž vstávám, tak strašně kašlu."
„Ty vole — tak nevstávej."

-šefe-

Profesor: „Tak, zde mi píše dcera, že se jí přihodila radostná událost. Při tom se však nikterak nezmiňuje, zdaliž je to hošík, neboli holčička. Nyní nevím tedy, jsem-li dědečkem, neboli babičkou!"

có

•

— Oh, slečno, ten váš zpěv je jako růžová voňavka.
— I vy lichotníče jeden.
— No jo, stačí ho taky jen trochu.

„Dick Klášterník"

•

Vyslýchal u soudu soudce velmi ohavnou s t a r o u pannu.
— Kde jste se narodila?
— V M l a d é Boleslavi.
— Žádám vás, abyste mluvila p r a v d u.

— ý — Vl.

•

Soudce k obžalovanému: Budu teď předčítat spisy o vašich minulých trestech.

To ráčej dovolit, já si na tu dobu sednu.

có

•

— — — — Přesným šetřením se zjistilo, že Stříbrný není vůbec stříbrný, pouze kušnu má plechovou. (Opraveno dle Šejdru.)

-ý- Vl.

•

Strašně šilhavý pán srazí se s jiným.
— Čoveče, nemůžete koukat kam dete, nadává šilhavej.
— A vy nemůžete jít kam koukáte, vodsekne druhej.

Jote

•

Přijde dobrý tramp do hospody a vece pokorně:
— Pane hospodo, nemaj trochu piva, třeba vobnošenýho?

Anita.

•

Přišel onehdy pan Paďour domů móc, móc ožralý a pohlédnuv náhodou do zrcadla, chtěl se okamžitě odvést k řezníkovi.

-šefe-

•

„Víš, že když Olda chce, aby ho táta pustil na tramp, že na to musí se zimním prádlem."
„Jak to?"
„Musí vždycky na tátu s TRIKEM."

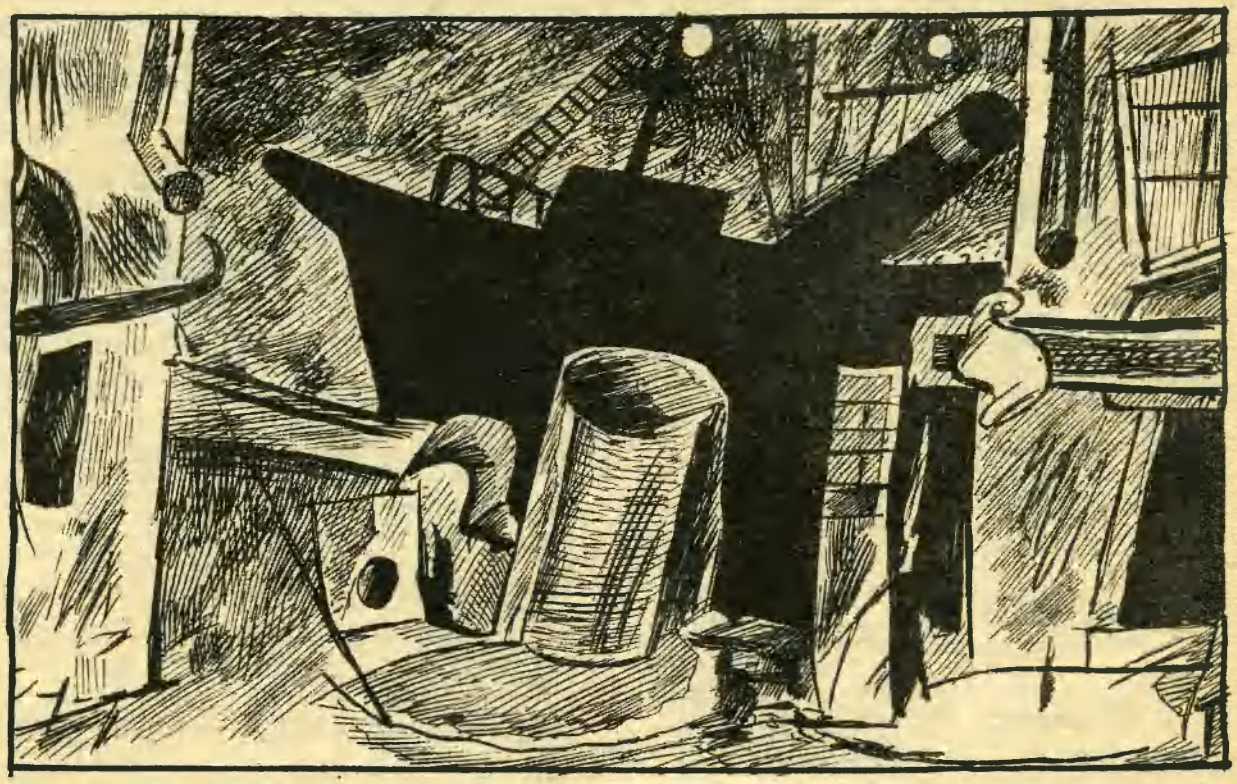

gézavčelička: hračkářský krám.

Nad starým přístavem vévodí lodím, moři a lidské pověře. Od Quai de Rive neuve dostanete se k němu bulvárem Gazzino, Armon ulicí s groteskním parkem a rozbitými chajdami, které ohraničují pustinu u paty basiliky.

A pak k tomu kráčíte jako k starému hradu. Vaše atheistická zvědavost je neuctivou směsí ironie a obdivu nad nehoráznostmi tohoto světa.

Díváte se na ohromnou, v slunečních paprscích zlatě zářící sochu „naší panny" s děťátkem, postavenou na špici čtyřhranné věže.

Marseillská Notre dame de la Garde. Postavili ji pověrčivé děti moře.

Vlevo je lanová dráha, podobající se zdola pevnostnímu náspu. Vpravo jsou nízké schody, a přímo pod kathedrálou, estrády a balkony.

Čtyřhranná věž se zlatou modlou poloukrývá malou báň na zádi chrámové lodi. Když vyjdete na schody až před hlavní vchod chrámu, budete nadšeni. Ani s Aransbordeuru není tak krásný pohled na Marseille jako odtud.

Obdélník Starého přístavu zatéká hluboko mezi bloky černých domů, uzavřen Airailleurskými kasárnami a pověstnou cizineckou tvrzí svatého Jana. Před očima se vzdouvá a vykukuje v drobných, bílých hřebíncích vln Dediterana, houpajíc silhouetu ostrova D'Iff a černé tečky nájemných yol. V mohutné přímce hrází a mol zachvívají se bassiny Nového přístavu sirénami, kouřem a hlukem strojů.

Vzadu uvidíte parc Borely s pláží Prado a budovy a zeleň nového města.

Prošli jsme celý ochoz, kolem kostela se vinoucí. Pochopitelně u vyhlídky, ukazující nám staré město stanuli jsme nejdéle. Teď se obrátíme čelem vzad a vstoupíme s patřičnou šťouravostí cizince, který již dávno není ochoten přijmouti dogmata, jež mu svatá církev k věření předkládá.

Nejdříve, řekněme, do dolejší malé kaple.

Především vás upoutá záplava svěc, planoucích v malé místnosti, uzavřené mříží. Je jich dobře dvě, tři sta, současně zapálených: svítí bez praskotu a bez zbytečných slz, s důkladnou solidností pravých voskovic. Stará dáma, v očích plno nebeské zbožnosti, náležitě vybičované obchodním smyslem, béře povzneseně peníze od hloučku turistů a od několika nebeských koz, a přidává do nesmyslně osvětlené hally nové svíce ku poctě matky boží, svíce, jichž síla odpovídá uměrně množství peněz, neplodně pitomě zde propálených.

Kaple sama by se nelišila nikterak od všech kaplí na celém světě, nebýt jisté grotesknosti: Od stropu dolů, nad lavicemi, nad oltáři a ve výklencích, visí malé modely lodí. Brigy, škunery, gallery, yachty a parníčky. Jako v hračkářském krámě! Některé jsou více méně uměleckou prací, odborná spleť rahen, plachet, lan a stožárů. Jsou tu typy z dob Kolumbových, pravé musejní kusy, snad pocházející z domácností starých rybářů. Mají vyvýšenou záď, provazové žebříky můstky a svítilny. Na bocích visí heraldické emblemy a z maličkých okének vylézají hrozivé lafety děl. Gallery nesou celý nevolnický smutek podpalubí s vesly a kotvami. Jsou baňaté, těžké, je v nich

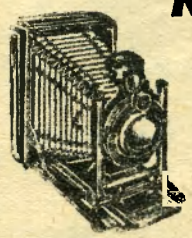

Moderní fotostroje

Nedostižně levné! Filmové přístrojky Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80. Učebné strojky Kč 11.—, 30.—. Komora sklopná Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd. Přepych. komory se světelnou optikou každé značky, přístroje zvětšovací a promítací, všechny odborné potřeby, 12 desek Kč 15.—, 6×9 Kč 10.—, 100 dopisnic Kč 29.—, 27letá zkušenost, nejvyšší vyznamenání. Ceník 100 stran zdarma.

EMIL BIRNBAUM,
továrna fotostrojů, RUMBURK, 46.

něco pirátského. Táhne kolem nich mlha dob flihustýrů a bukanýrů. Brigy a skunery se houpají u stropu, do napjatých plachet dýchá vlhký, jezovitský vzduch kostela.

Nanosili to sem kdysi, dávno, lidé naivní a prostomyslní.

Umřel námořník, celá loď klesla ke dnu, nikdo se nevrátil. Nebo rybář nad dobrým úlovkem se rozradostnil.

Staré mořské krysy z dob Hamiltonových, plni křesťanské pokory, radosti nebo smutku usedli, a za dlouhých večerů, vždy po návratu z moře lepili, tloukli, řezali, krájeli, hoblovali, lakovali a stříhali, až z hromady drtin, spagátků a barevných hadrů vyrostla loď pro pannu Marii. Čerstvě uvázána houpala se u stropu kostela.

Přišla světová válka s řadou utonulých, zavražděných, ztroskotavších. Přibyly nové modely, nové obětiny hraček a lodiček.

Ale co? To už nebyly zčernalé pirátské stavbičky, vyrobené rukou mořských krys.

Yachty a plechové parníčky — — —

Je vidět, že moderní křesťan zřejmě odbývá podfukem pozlacenou svatou pannu, když si dovolí jednoduše koupit si obětinu v nejbližším hračkářském krámě.

Yachty mají rovnou palubu z přiříznutého, obarveného špalku a bílou, trojúhelníkovitou holubičí plachtu. A parníčky à la systém „U krále železnic", krvavě červené plechové boky s přiletovanými komíny větráky a kormidlem, a s propelerem, poháněným hodinovým strojem.

Ano, moderní křesťan je lajdák, jenž nechápe pravou zbožnost a ve své polovičatosti koupí matce boží smaltovanou, plechovou fabrikaci.

O patro výše, v hlavní lodi, mají to samé, a krom toho pobočni výklenky vyplněné mramorovými deskami se zlatými jmény kapitánů a lodních důstojníků.

Jako sošky, svíčičky, pozlátka a legendy, je i tohle katolické církvi podobné. Nic jí není dost pitomé, aby s tím nemohla operovat, jedná-li se o věřící, ještě pitomější.

Jedinou užitečnou věc kterou jsme tam, u pobočného oltáře spatřili, byla lahvička výborného mešního vína, jež tam ostatně dlouho neobstála. Ukradli ji dva rouhaví, hladoví tuláci, (ať je pánbu trestá) kteří, zapíjejíce jím růžové ustřice, kilo za tři franky, přísahali na „notre dame", že podobné víno už dlouho nepili, a že marseillští páteři mají dobrý vkus. Lodičkám, houpajícím se u stropu, se rouhavě smáli, neboť nebyly k jídlu.

Ti lidé, kteří nakládají v přístavu těžké pytle a bedny, ti námořníci, kteří jdou dlouhou dřinu na moři zapít krátkým lokem kořalky v přístavním džochu, ti sem nepřijdou. Ani tu nezavěší obětinu.

Jednou, až čerstvý vzduch zavane těmito žalostnými zdmi, bude „Notre dame de la Garde" zásobárnou hraček pro děti matrosů proletariátu.

Marseille, červenec 1930.

NA KONCI LÉTA.

Na konci léta vracíme se k domovu
plni jiného hovoru a jiného podnebí,
na prahu tvrdých měst tkví světla v olovu
a dívají se z podelbí.

Hedvábné vagony sázíme do skleníku
barevné vzpomínky do čtverců obálek,
ve stínu nádraží stín kreslí Ameriku
a rozplývá se do dálek.

Marko

Red:

— Udělejte to jako my a budete mít chatu brzo zaplacenou. My jsme si ujednali, že ty dva tisíce budeme spláceti pokutama za každé pronesené sprosté slovo, jedno po 10 hal. a měli jsme chatu zaplacenou za tři...

— měsíce?

— ne, h o d i n y. — ý— Vl.

— Ducku, jakej máš plat v tom novém místě?

— Ale, báječnej, jenom že mě šéf zůstane dycky dlužen.

Yety

FOTO-AMATÉŘI POZOR!

FOTOALBUM „DOUBEK"

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17x25
1 kus Kč 12·—

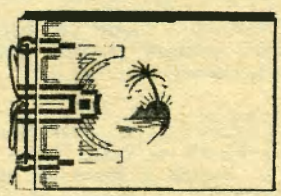

Objednávky vyřizuje dobírkou neb proti předem zaslanému obnosu

J. DOUBEK,

závody knihařským zbožím,
PRAHA XII., Třebízského 272-I. — Telefon 454-95.
P T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky.

Drby z čundrů,

Redakční

Předem dík za krásný poslední týden — došla pouze jedna básnička.

Ale hlavně:

upozorněte všechny své kamarády, všechny naše přá- i nepřátelé na příští číslo „Trampa“, který přinese takové zprávy, že spadnou okamžitě našim příteličkům hřebínky. Upozorněte je na to, že od 1. listopadu se bude moci každý státi spolumajitelem časopisu, který se stane majetkem — trampů.

To je pouze část toho, čím vás chceme překvapit. Postarejte se prozatím pouze o to, aby příští číslo „Trampa“ se dostalo do rukou každého trampa!

Salon odmítnutých.

Sam: to první slabé, místo druhého by zel v časopise bílý flek. Polepši se. **Zapadlé Údolí,** Kladno, pošlete tedy něco! **Ostravák,** napiši mu to osobně, máš částečně pravdu. **Í-vl.,** děkuju mockrát, rád bych psal, ale máme teď takovou spoustu práce, že mi na milostnou korespondenci nezbývá čas. Ale i na Tebe dojde a já se zatím vždycky těším na Tvé černo-červené dopisy. **Joster a Blody**, zatím jeden, ostatní vetché a bílení schopné. Dál. **Opuchlý Joe,** totéž, do slova. **San Diego,** chtěl bych to dříve číst. **Dick z Coystu,** to už sme měli, něco jiného. **Hohane,** čísla, která Ti chybí, máme. Napiš která. Zdravím. **Dandy,** jenom fóry. **Beneda,** „Cíl“ nechávám do „Scény“ a zdravím. **Týr,** člověče, kdy už Tě z té války pustějí? **Paža-spartak,** ten pán nás už vůbec nezajímá, ať dělá co umí. Piš dál. **Klacku,** co je s Tebou, Tvému dopisu vůbec nerozumím.

Ostatním v rámci 28. října neodpovídám, protože je moc práce. Kluci, buďte fóroví! — Und-hoj!

Redakční a vůbec trampské sleziny konají se každý týden v pondělí a ve čtvrtek v Moravské vinárně (U Mohelských) v Pštrossově ul. v Praze II., kde je i od Franty Nekolného písemné potvrzení: „Když víno — tedy u Mohelských.“

Jedno prznění.

Psali panu radovi.

Jeden skončil dopis: s uctivým pozdravem...

Druhýmu to bylo málo: Napsal: s poníženým pozdravem...

Třetímu to bylo ještě míň. Tak skončil svoje lejstro: a s nejponíženějším uctivým pozdravem Vaší slovutnosti..

Psali kluci do Trampa.

Dlouho končili své vyplozeniny pouhým „Ahoj“.

Pak druhej napsal „s mohutným ahoj...

Třetí mu chtěl dát trumf: s vohromným ahoj...

A čtvrtej: s huronským hromovým ahoj...

A redakce odvětila: s x — množstvím ahojů...

A když už toho betla hráli, dal jim jeden flek s „uširvoucím ahoj...

Ježišmarjájosef!

Depak, ještě přišlo ré. Jeden nemoh' na nic blbýho přijít, tak to obráti a napsal „Joha“.

Za chvíli na nás budou řvát „hejha“ jako na husy...

S devítisty devadesátidevíti tisíci devítisty devadesátidevíti celvmi. devítisty devadesátidevíti tisícinami (číslo periodické, aby se Baťa radoval).

Ahoj Valda

28. října 1930 si uvědomte, že máte poslat do „Trampa“ příspěvky.

Pod horama v dáli — — radili se, nemá-li — má-li být osada, a jelikož tu bylo 4 trampů, nedávajíce o sobě vědět, až teprve když přiharcování osudem dva od Kocáby, tak se scukli navzájem a uďáli osadu »*Stydlavých*« mezi *Lomnicí a Libštátem*. Kluci z Podkrkonoší a od Jičína OZVĚTE se, ať ve zdejším koutě Čech se to taky provalí.

HOJ! HOJ! HÁ!! — šerif »Nestyda«.

Všem trampulatům oznamujeme, že bývalou osadu »Hurikán« premakali jsme na »Bandai« (Liberec). Kluci, informace o Jizerských a Lužických horách rádi pošleme. Zatouláte-li se sem, napište předem (adresa v redakci).

Ahoj!

Banda of Bandai
(Fousatý dítě, Bandy Bill a Dick Klášterník).

Za příčinou 300leté poroby vstoupí do „Trampského vydavatelského družstva“ všechny osady z Prahy, Plzně, Brna, Bratislavy, Ostravy, Budějovic atd., atd., poněvadž členský podíl je tak nízký (Kč 105.— se zápisným), že se může společné trampské práce súčastnit každý. Nota bene, podíl možno měsíčně splácet po 20 Kč!

Tramping Club Děti Neklidu konají ustavující valnou hromadu ve čtvrtek 23. října v restauraci „U Zlatého litru“, Vinohrady, Balbínova 15.

Hoši z Ophiru.

Vaše chajda je tak malá, že by se obejmout dala, ale nikdo by nenašel půvabnější. Skrytá ve spleti žlutých listů, kamarádi s potůčkem vesele pod ní šplouchajícím, který jí přináší každý den novou pohádku.

Nemám nikterak v úmyslu se nějak romanticky rozpovídat, vyslovuji tim jen krásný dojem, který na mne učinila na mém prvním trampu. — Můj první tramp. Kdo z vás v tom viděl tolik čisté krásy jako já? Snad se už na to nepamatujete, zajisté je tomu dávno, ale jsem přesvědčena, že se na ten kousek lesa s chajdou a potůčkem těšíte každý týden stejně tolik jako tehdy, když prvně uzřela světlo světa

— Ferry, ta vaše plotna pod skálou mne bavila, když jsme se co chvíli běželi podívat, je-li již ohřáta ta do hněda zkalená voda, kterou jsme hrdě nazývali čaj.

Bylo mi krásně, jak v pohádce. Ale každá pohádka má konec, tedy i moje, a drsná skutečnost v podobě černého večera mne volala zpět, kde mne zas čekaly odměřené hlasy číšníků.

— Rychle snídani complet, na šestnáctku, mocca — paďouři jsou netrpěliví, zatím co já mám v hlavě ještě žlutohnědý Medník.

Lucie.

V rámci oslav 28. října vám předběžně oznamujeme založení „Trampského vydavatelského družstva“, jehož členem se může státi každý z vás! Vyžádejte si podmínky, stanovy a program v redakci t. l. (známku na odpověď).

Barry,

přejeme Tobě i Martě v tý nový životní dráze mnoho štěstí, a nehněvej se na nás, jestliže jsme Tě někdy dožrali; my na tebe budem stále vzpomínat jako na dobrýho kamaráda.

Kluci z Ratejny.

Béno a Bobe z Hurikánu, dostavte se co nejdříve do redakce t. l. Nejlépe mezi 4.—6. hod. odpolední.

Ahoj! Všem trampům oznamujeme, že jsme se konečně rozhodli založit osadu pod názvem »Šejtan« v Přerově.

S čertím ahoj!

Kavoň, šerif.

osad a redakce

Nová osada. Tak jsme si upatlali osadu pod názvem: „Tulaci z onono světa“ a zveme čundráky na potlachy v rest. u „Skopečků“, Háje u Příbrami.

Hromový ahoj za osadu

Šerif Dlouhý Joe, mariňák,
Příbram, „Sebastopol“ 260-II.

Kluci, kteří jste byli na naší zábavě, bylo mi osadou nařízeno, vzdáti vám dík za účast. Já bych vám všem ale nejraději vynadal za tu vostudu, kterou jste nám uřízli. Ale nebejt tam těch padourů, tak to bylo řízný, neníliž pravda? Psina ale stejně byla. Na shledanou, kamarádi. Ahoj!

Za Havai Flink.

Partnerku na dlouhý čundr hledá Bílý Orel, poste restante „Strakonice“.

Normane a Armingtone, šel bych s vámi. Napište mi okamžitě poste restante „Bílý Orel“, Strakonice.

Osadní pošta

Staroušku Jizvo!

Četl jsem Tvoje prohlášení v „Trampu“ a veřejně prohlašuji, že sem ty fory na tebe spáchal v upine opivněném stavu, a že tedy všechny urážky beru zpět. Co? Ty se ptáš kdo? Ten mrňavej rošťák, kterej Ti tenkrát . Ouvalech vynesl kanadky na smrk (jako strom) a po kterým jsi se svých kanonů marně půl hodiny střílel. A teď vážně. Strejdo! Potřeboval bych s Tebou o něčem mluvit. Snad to není ani tak vážné, ale kdybys měl čas napiš v který hospodě, kdy a v kolik na mě budeš čekat. Já tam přicajdám. Tě bůh.

-šefe-

(Soukromně voznamuju, že ze Slivky se stal padour a zaridil si unás syrečkářský krám. Máš ho přijít vyžrat.)

Noro!

Daleká cesta. Marné volání! Nejde to — nechme to — až na leto! Jo? -šefe-

---

Kamarádům Emanovi ze Sonory č. z. v Olomouci a Samovi z Hobo t. č. v Praze. Emane, jsem v Praze, piš na adresu Karel Bartoň. Praha-Hloubětín a Same rovněž. Již Te hledám celý tyden. Napiš, kde bychom se mohli scuknout. — Ahoj! Čilki.

Jerry, kdysi šerif osady z vůle naší, odchází, aby si založil vlastní hnízdo. Přejeme jemu a jeho ženě Kriste mnoho štěstí na velikém čundru životem. — Osada Bílé stíny z Údolí velikého potoka.

Všichni, kdož se minulý rok přihlásili k spolupráci do trampské „Divoké scény“, nechť oznámí znovu adresy do redakce t. l.

Honzovi Procházkovi, jednomu z 5ti šerifův Mlado Boleslavských.

Tak Honzo, musím se vrátit a domluvit Ti tímto způsobem, anžto jsem na oné slezině u kamaráda Klacka na to neměl čas.

Bylo to krásný gesto, ukázat na klopu kabátu, na níž se leskla pěticípá hvězda šerifská uprostřed s pětkou. Opravdu jsem byl překvapen, že ty jsi jedním z těch pěti, kteří již dneska od toho dobrého trampského jádra odpadli. „U pětí šerifů“ to mělo kdysi zvuk. Avšak po první návštěvě trampa proletáře (myslím, že o tom psal šerif Mrož od Gumarádů v Ruďásku), se změnilo ve falešnou disonanci. A mají-li ostatní 4 šerifové názor na tramping jako ty, pak tramping může jenom děkovat, že jste hezky v klidu odpadli. Kluci, kteří provádějí tramping takovým způsobem, jak ses chlubil, uškodí mu více, než nejstavvější článek v Nár. Politice.

Říkal jsi: Do Trampa už nenapišem ani slovo. to je výdělečnej podnik. Krásná fráze, kterou jsi tuším pochytil od Vašeho asi nejinteligentnějšího člena osady Vaška Dedka. Tedy tato fráze je již nyní bez podkladu, poněvadž Tramp již je odkoupen družstvem Trampů, jehož členem se může každy stati. Ale i dokud byl majetkem p. vydavatele, byl to podnik asi na tolik výdělečnej), že z toho byl živ redaktor a p majitel z toho snad měl svý zúročení kapitálu. Vem čert ty úroky, když nám (ten redaktor) za to dal časopis, duši a směr, který řídil trampske hnutí. Tedy na tolik byl Tramp výdělečnej podnik!

Kingsboy.

Osadě Benton.

Uzavřeli jste zbožně Vaš po celé léto trvající weekendový čundr s vranovskou pouti. Protože mi nebylo dopřáno rozloučit se s Vámi a poděkovat za Vaše příkladné pohostinství, činím to tímto.

Šerife Ludvíku, na rok to musíte racionelněji dělat. Musí býti práce lépe rozdělena. Přesto činili jste se všichni, jste řádní trampové. Jelikož, jak jsem se doslechla, dal jsi se šerife na stará kolena do studií, přeji Ti úspěchu. Slámovi vzkazuji, aby se neopovážil už růsti, ani o cm, sice nás neuvidí se své výše. Edovi vzkazuji, nby nerejpal stále a zvláště ne do sodičů, že jsou padouři atd. Nechť si najde ešáckou trampulenu s úzkými rtíky. Fircovi nemám co vzkázat, jen tolik, aby si neporušil fysickou rovnováhu, má-li vztek. Doufám, že až napadne sníh, navštívíme na prkýnkách vaši osadu společně. Horoucí Ahoj a skol Vám volám — Růža.

Bratří B. a K. Slavíkové z Vrchňáku, Přerov, nyní v Praze, ozvete se. Čekám na odpověď v Trampu. Ahoj. — Kavoň.

Olíkovi, Kalašovi a Dachwodu!

Co je s Vámi a s osadou? Spěchal jsem se rozloučit aspoň písemně — — DOŠLO — — Nemyslíte však, že byste mě mohli také něco napsat, když víte, že už není a nebude těch chvil, co jsme prožívali delší čas v osadě, už nebudeme kazit krásu tichých nocí, když jste se vraceli z Bratříkova a já čekal před boudou na Vás. Osud se mnou zašmodrchal. Vždyť víte! Na jaře od Vás — a sotva na začátku podzimu dostal jsem se od Rumunů k Vám. — Šup — a zas pryč. Do podkrkonoší, kde ještě s Kozinou a se zdejšíma kamarádama trávíme večery, vzpomínajíce „nevděčných!“ Tak se polepšete a ať od Vás brzy něco uslyší Dráteník. — Ahoj.

Bimbovi a tomu druhýmu!

Tož kluci, dočundrali jste se šťastně domů a myslím, že ta mámina ruka nebyla tak tvrdá a těžká, když vás vyplácela. Lituji jen toho, že zde s vámi nebyl Esa. Za to, že nepřišel, dostane správnýho hobla, až tam zavítáme. Podruhé se pořádně ohlaste a bude vyžírání více. Ocukerinovaný Ahoj! Čahoun a Vopuchlý Joe ze San Dominga.

Osadě 3 Boys.

Kluci, víte, že si myslím, že ste trochu hodně moc praštěný čibukem, ale že si taky kecáte do lebedy o trampingu, ste si mohli nechat. Dobré kamarády mezi sebe vítáme, ale ne takové „trampy“ jako je šerif Vaší osady. Sony mu říkáte. Jinak se menuje Láďa Sochor, Ervěnice. Ten nezná rozdílu mezi penězi svými a svých kamarádů. Jak Vy si vlastně ten tramping představujete. V sobotu se sebrat, nechat se zavést autem do hospody, vožrat si tam hubu. Hospodskýmu potom rozlákat židle a sklenice. Hospodský potom roztrhat prádlo a ukrást jí tam punčochy a provazy. To, myslím, nedělá pořádný tramp. Na takové vyžírky nemáme my kapsy pine. Pro takové kumpactví se nechceme s Vámi kluci kamarádit.

Se svými kamarády se chceme sejít venku v přírodě, při zdravém rozumu a ne v hospodě vožralý. Na takovouto zábavu se nechceme obléci jako tramp a dělat naší myšlence vostudu. Co je to pořádný čundr, ani vy, nolouduci, nevíte. Sebrat si pingl a jít kam mne silnice nebo cesta povede.

Chcete-li si, kluci, vo trampingu něco kecat, kupujte si časopis „Tramp“ furt a ne jenom když je tam něco blbýho vod Vás, nebo když Vám ho někdo pučí! Čtěte ho a najdete tam mnoho pěknýho o tom, o čem tak mluvíte, o trampingu. Vemte si tohle k srdci. — Osada Pinpa: Harry, Teddy, Edy, Fumaucho Gaucho, Stunýta, Vlasta.

Zasílejte příspěvky do chystaného prvního Trampského almanachu, který vyjde do konce tohoto roku.

Kluci Ostravský!

Poznal jsem Vás, jste dobrý hoši, že jste mě přijali do svý osady a do svýho středu, opuštěnýho a zkraohovanýho skauta. Zvláště děkuji šerifu Havanovi z Havaie, že se mne ujal a do svý osady přijal. Kamarádu Emanovi ze Sonory odpouštím onen kanadský žertík na mým klobouku, a přeji Ti, kluku, šťastnou vojnu. — Řvoucí Ahoj řve Gandi, osadní blb z osady Havai na Hukvaldech.

Leoši Jillovi přejeme na jeho čundru kolem světa mnoho štěstí a zdraví. Slíbenýho hobla ti odpouštíme. — Osada Šejtan, Přerov.

Béhá:

— **Tak a teď si budu tužit svaly.**
— **Čím?**
— **Písničkou.**
— **? ? ?**
— **Pohádku lesů přenesu do tvých očí . . . ?**

Co je blbost?

Když si básník v kavárně objedná černou kávu a inkoust a ten inkoust vypije místo černé kávy.

Co je duchapřítomnost?

Když si ten básník rychle objedná kilo pijavýho papíru a spolyká ho, aby vyssál ten inkoust v žaludku.

Co je trpělivost?

Když někdo dovede předcházející řádky klidně přečíst!

có

•

— Tak ti tuhle sedím v jedné restauraci a naproti mně sedí jeden jakýsi sprostý klaček a porád na mně poulí takový pitomý voči. Tak jsem se dopálil, popadnu sklenici a prásk po něm, ale na šup byl na hromadě.
— Vodvezla ho záchranná stanice?
— Ne, popelář, vono to bylo zrcadlo.

•

— Tady ste usvědčen, že ste tu slepici ukrad, máte na to ňáký alibi?
— Sím, já je zapomněl doma.

Hoban.

Čejn:

TRAGEDIE.

Nejraději jsem byl v partě s Vaškem. Rozuměli jsme si a vyhověli navzájem v práci. Pracovalo se nám oběma lehce a i dřinu odkroutili jsme docela dobře. Vašek byl typ dobrého kamaráda.

Protože lákaly jej výšky a nebezpečí „Nebál se vo kejhák", přidělovala mu firma, u níž byl zaměstnán, práce pouze na konstrukcích, střechách, věžích a podobně. Byla to výsada Vaška.

Snad vlivem volného ovzduší a plného rozhledu, zdálo se mu vše tam dole protivné a nepatrné. Rovněž jeho nazírání na vše bylo odlišné názorům robotů se stropem nad hlavou.

Ulice, domy, náměstí, policajti a lidé vypadají docela jinak s ptačí perspektivy. — Panečku, representák to je boudička. Osm milionů stál před válkou. — Já tedy nevím, co stál, ale viděl jsem tam stát dva docela obyčejný tovární komíny. — Jaký komíny? — No, komíny — odvětil Vašek tomu, který uvykl vídati obecní barák s chodníku.

Prostě, byl to kluk, o kterém jsem nepochyboval, že se nezpronevěří svým zásadám.

Vše bylo dobré, až tu přikvačilo neštěstí.

Pracoval jsem s Vaškem na střeše domu, ve kterém bylo oddělení nějakého ministerstva. Od přízemí až na půdu samá kancelář. Dům byl vklíněn v traktu do čtverce stavěných domů.

My se střechy ministerstva měli dokonalý výhled do kuchyní, pavlačí a chodeb činžovních domů naproti. Byla by to kapitola sama o sobě.

V nejhořejším patře, v nástavbě téměř ve výši v jaké my jsme pracovali, objevila se tvář bílé sqwav. Černé šatečky, bílá zástěrka. Patrně duch služebnej.

Připadali sme si trochu pitomně v zamaštěnejch cárech, s nohama ovázanýma hadrama proti přímo vonící čistotě madony vod škopku.

— Je to ale nádherný zvíře — upozorňoval jsem Vaška, když vobjevil se předmět našeho zájmu na pavlači. Očekával jsem od Vaška nějaké zamručení, nebo něco praseckýho, ale milej Venca nic.

Odpoledne se zapoměl uvázat, vynechal nějakou maličkost na hotové věci. Venca hřešil proti všeobecným zásadám fochu a to je pro fachmana, jako byl Vašek, hřích smrtelnej.

Najednou blafnul, že tam pude.

— Kam, kravičko moje, odvecel jsem já.

— Podívat se tam k tý žábě.

Byl jsem zvědav, jak to myslí. Zahodil provazy, přitáhnul hadry na nohou a mazal po hřebenech střech na střechu protějšího baráku. Tam přisoukal se až na okap, přímo nad okno ženy, pro níž podnikl boj s pohledy ouřadů polovice ministerstva a začal laškovat pomocí kousků latěk a ztvrdlé malty s oknem předmětu svýho lezení. Po několika úderech na plech římsy objevila se hlava ženy vytoužené. V tom zatajilo se mi dejchání a stalo se něco příšerného. Vašek spustil nohy přes okraj žlabu, odlepil se konečně rukama a ocitnul se na pavlači před oknem žasnoucí děvy kuchařské.

No a dál? Co chcete hroznějšího?

Vašek se chudák zamiloval.

Šeptá slečna poďourová snivě:

— Oh — příroda spí — slyšíte, jak les oddychuje?

Nachomejt se tam ale dobrej tramp Cinta:

— Se mejlej, to támhle za boudou chrápe náš šerif.

TRAMP vychází v pátek každého týdne. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo náměstí 15. — Telefony: 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, Škodova 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ul. č. 6. — Vydavatel Quido Langhans. — „Trampa" rediguje a za redakci zodpovídá Karel Melíšek. — Tiskem „Impressa", tisk. spol. s r. o. v Praze, Karlovo nám. 15. — Používání novinových známek povoleno pod čís. 60.788-VII.-1929.